

Voorwoord

Hanneke Sevinck

Vanachter mijn computer kan ik genieten van meerkoetpullen en zingende karekieten. Boven de vijver buitelt een paartje Buizerd. Het is half mei en die Buizerds had ik allang op een nest verwacht. Dat zal er dit jaar voor dit stel niet meer van komen. Onder de veldmensen is volop discussie over dat broeden van Buizerds. In sommige regio's zijn weinig paartjes tot eileg overgegaan en zijn de legsels klein, terwijl in andere delen van het land het er juist goed uitziet en zelfs Buizerds midden in grote bosgebieden grote legsels produceren. Waar vandaan deze verschillen? Zou het te maken hebben met het weer in maart? Na de zachte januari en februari volgde een de ouderwetse maart: vorst en eindeloos veel regen. Ieder broedseizoen brengt niet alleen nieuwe ervaringen met zich, maar roept ook nieuwe vragen op. Biometrisch onderzoek, altijd al onmisbaar, lijkt daarom in een grillig verlopend broedseizoen extra belangrijk om te kunnen vaststellen wat er precies gebeurt.

Ieder jaar is er veel te beleven. Een aantal bijzondere ervaringen uit de praktijk wil ik jullie niet onthouden. Zo zette Daan Buitenhuis bij het ringen van Haviken, op de grond, de vier jongen bij elkaar midden op een trui (een groene WRN-trui). Tijdens het ringen liep één van de jongen naar de rand van de trui, poepte naar achteren en liep weer naar zijn nestgenootjes terug. Keurig opgevoed, of zou het de kwaliteit van het ontwerp van de trui zijn geweest?

Volwassen Haviken doen verdedigen hun jongen, ook tegen onderzoekers die geen kwaad in de zin hebben. Bij menige klim blijft de moeder tegenwoordig op het nest tot de klimmer vlak bij het nest is. Eén havikvrouw verrast ons al jaren: niet alleen blijft zij op het nest tijdens de klim, zij slaat met haar vleugels op het nest zoals we dat kennen van Wespddieven. (Ik ben benieuwd of meer onderzoekers dit gedrag bij Haviken tegenkomen.) Dit jaar was de bewuste havikvrouw zo vastberaden dat zij, toen Harry de Rooij boven aankwam, niet afvloog maar weer op haar eieren ging zitten. Haar actie werd gerespecteerd en zonder de eieren te meten kwam Harry naar beneden. In een vast broedperceel van een Sperwer trof Jan van Dijk een wel heel bijzondere bewoner aan: een Kerkuil. Bij controle van een sperwernest in een rustig stadspark vloog een Kerkuil van het nest af. In het nest twee witte eieren. De Sperwer had 75 meter verderop een nest met daarin vijf eieren.

Ook in deze Takkeling is veel te beleven, zij het dat hij, wat later dan normaal bij u op de deurmat valt. Daar staan verhalen tegenover die een halve eeuw bestrijken (van Gerard Ouweneel en Dick Dekker), het steeds spannender wordende overzicht van de Nederlandse Grauwe Kiekendieven, bijzonderheden rond de Zeearend in 2007, een inhaalslag voor de literatuur, en meer. Er wordt wat afgeschreven over roofvogels! Veel leesplezier en een vogelrijke nazomer. Misschien met Wespddieven?